

Tupá Kra Nánong

A borzas ősegérré zord
Idők alján találunk –
Kőkorszak kőragója volt
A hős Tupá Kra Nánong.

Barlangok festett képein
Gyapjas orrszarvúak közt
Ő látható – tüzet csihol,
S csámcsogva tűzre rak szöszt.

Barlanglakó volt, kardfogú
Macskák vadásza, kósza –
Bundája kócos medveprém,
Markában pár szakóca.

Tulok tolong, bőg, ősbövény
Remeg, fut – hátha ráront,
Ha csordát hajszol csattogó
Foggal Tupá Kra Nánong...

Barlanghomályban lépte még
Mély kőlyukak falán kong –
Torzonborz volt, vad és falánk
A bőszt Tupá Kra Nánong.

Üvölt! Haragja szürke köd,
Mely őskutyákra szállong –
Csonthalmot rág a vakmerő,
Erős Tupá Kra Nánong!

Több barlangrajzon fennmaradt,
Mit fölkapart a körme –
Ahogy dárdát vet, nyilazik,
S ruhája macskaszőrme...

Az ősegér nekünk nem új
Ősünk, csupán barátunk –
Talán, de mára köztudott:
Ő volt Tupá Kra Nánong!

Mamutcsaládokat terel,
Tigriscubákra tátong,
Oroszlánt tép szét nyálazó
Szájjal Tupá Kra Nánong.

Az ismeretlen bőregér

A bőregér, a bőregér,
Az ismeretlen, névtelen,
Az ős, álmatlan öregér:
Ő virraszt minden éjjelen!

A bőregér csak bőregér –
Nem Bagamér, sem Ladamér!
De dőre fényről Ő regél,
Ki barlang-mélyben vadon él!

Az ismeretlen bőregér
Csapong a légben névtelen,
De őrködik, hisz öregér
Aludni végleg képtelen!

A bőregér csak bőregér,
Mert bőre van, bár nem egér!
Tetőre tér – a szőre dér,
De szárnya bőr, mert denevér!

Szállong a fenti bőregér,
Az ismeretlen, névtelen,
Virraszt, kereng, mint öregér:
Ő röpköd minden éjjelen!

Ráré, a fáraók titkára

Égi bárkád kirágom, Rá!
Kis lyukat rágok belé, Ré!
Olyan kicsit rágok rá, Rá,
Melyen átfér egy egér, Ré!

Éjszaka rá fölmászom, Rá!
Bent egy egér is megfér, Ré!
Úgy kérlek rá, úgy vágyom, Rá,
Ahogy csak egy kisegér, Ré!

Szent bárkára fölszálok, Rá,
Elúszni a fény felé, Ré!
Fent világra látni rá, Rá!
Kis kérés egy egéré, Ré!

(Így kérlelte folyton Rát, Rét –
Fáraók titkára Ráré,
Az egér, s ha gondban ráért –
Gúlák csúcsán gajdolt... Már rég!
Tirararé-tarararé!
Tarararé-tirararé!)

Szegény egér nótája

Ragyog a hold, az éjszaka sajtja:
Sárga, kerek, szép, likacsos fajta!
Szegény egér csak a holdfényt zabálja:
Vacsorával már nem várja babája!

Ragyog a hold, hideg égbolt sajtja!
Szegény egér fejét búra hajtja:
Odahaza más számára abálja
Szalonnáját az ő szürke babája!

Ragyog a hold, a magasság sajtja:
Szegény egér bucsálódhat rajta...
Föl nem éri, magát bárhogy strapálja:
Csalfa lett a csárdás, szürke babája!

Cimpike

Gyors házi egérke Cimpike!
Nincs rá szó, nincs jelző, nincs igel!
Szorgos, dolgos, fűrge,
Hétköznap sem szürke
Konyhai egérke Cimpike!

Egész nap csak tesz-vesz Cimpike!
S ha már a kredencben sincs pite –
Köténykéje ráncát
Ráncigálja, s Vánczát
Kavar a tésztába Cimpike...

Fazékból s lábasból Cimpike
Étkeket kóstolgat: fincsik-e?
Folyton lót-fut, jár-ke!...
Kolbász kell? Lekvár kell?
Majd kajtat a spájzban Cimpike!

Feszt süt-főz, mos, vasal Cimpike!
Bármilyen incire-fincire
Gondja van! Takarít,
Tepsiket vakar itt –
Törölget, s rendet rak Cimpike.

Házias egérke Cimpike!
Megkérdi, hogy kosztja ízlik-e?
„Sajtpudingot, dinsztelt
Macskanyelvet, linzert
Kérsz-e még?... Tündéri Cimpike!

Marczipáni Cukrászat

Mestercukrász volt Marczipáni Marcell,
Cukrászdát vitt a Marczipáni téren –
Bent cincorászott macskabáli valcer,
S egérvendég gyűlt nyalni bármi krémen.

Nyilatkozott is Marczipáni Marcell,
Egértévében: „Tetszik látni, kérem,
Sosem mindegy, hogy hány tojást kavarsz el –
Diótortába rakni máris érdem!”

S fiát oktatta, Marczipáni Marcit:
„A sajthabból, ha marcipánt kimarsz – itt
Nem sok marad! Ha csak cicányit falsz fel –

Vendég se jön majd...” S Marczipáni Marcell,
Mert Marcikája túl nyalánk garázda –
A Marczipáni Cukrászdát bezárta.

Egérnóta – nagy mulatság!

Három egér sajtárt rág a kamrában:
Nincs erő a kajtár macskák karmában!
Három egér tornácon rág görbe szöszt:
Görcs járjon a bolhás macskák körme közt!

Három egér pincében rág ászokat:
Kövér macska ángyó ágyán mászogat!
Három egér padláson rág hurkákat:
Kehes macska falás ordát turkálgat!

Három egér kamrában, sőt: tornácon,
Vígán elél sonkán, füstölt kolbászon!
Táncra perdül pincében meg padláson:
Szép az élet, sej-haj, kérem alásson!

Vencibencivince

Víg egérlegényke volt
Vencibencivince.
Jól ismerte mindahány
Padlás, pajta, pince.

Három másik is kitelt
Volna tán belőle:
Még az éhes kandúr is
Elszelelt előle.

Cérnahangon cincorált
Vencibencivince,
Mégis reszketett a bőszi
Cirmosok gerince.

Puszta utcán peckesen
Úgy pucolt előre,
Hogy már attól égnek állt
Minden macska szőre.

Ámbár csöpp egérke volt
Vencibencivince.
Oly csöpp, hogy nem is tudom:
Volt-e? lesz-e? nincs-e?

Marcinka

Művészi egér volt Marcinka!
Vászonra pár skiccet karcinta,
S preckelt rá festéket!
Spriccolt rótest, kéket:
Tintával pacákat praccintva!

Persze, te cicákat tartsz inkább,
S nem tartod piktornak Marcinkát!
Neked merész remek-
Műve sem érne meg
Bár egy fél pocegér-farkincát!

